

[Justitsministeren.]

I Forslagets § 6, Stk. 2, er der givet Bestemmelse om, at dersom det for at sikre den mistænkte eller domfældtes Bødeansvar maa anses for paakrævet, at hans Formue eller Forretningsvirksomhed midlertidigt sættes under Forvaltning, kan Retten paa Begæring af Anklagemyndigheden træffe Bestemmelse herom og beskikke en Administrator. En lignende Administration af Formuer for levende Virksomheder og Beslaglæggelse er allerede sket paa Grundlag af Indskriden i Henhold til første Straffelovstillæg ved Benyttelse af Analogien af Bestemmelsen i Retsplejelovens § 795. For at der ikke skal være nogen Tvivl hos nogen, vil jeg sige, at det maa forstaaes som en Selvfølge, at den Anordning af Administration, som allerede er sket ved Domskendelse i Henhold til den Lovbestemmelse, jeg har nævnt, bliver bestaaende urørt. Der er altsaa ikke Tale om, at der skal foretages nye Foranstaltninger i de gamle Tilfælde i Henhold til den Bestemmelse, som indeholdes i Lovforslagets § 6, 2det Stykke.

Ogsaa uden den Anledning, som er givet særlig ved Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, vilde jeg have benyttet Lejligheden, medens jeg staar paa denne Talerstol, til at sige nogle Ord om den ganske urigtige Fremstilling, der paa visse Hold gives af Regeringens og Rigsdagens Stilling til det hele Spørgsmaal om Værnemagerloven. Der har inden for Regeringen ikke været nogen Uenighed om, at de Forhold, vi her lovgiver om, skulde der lovgives om, og paa den Maade, som det er sket, heller ikke Uenighed om, at Tilfælde, vi alle er enige om skal hjemses efter den tredie Værnemagerlov, skal have den Behandling, de skal have. I de Forhandlinger, som jeg straks fra den første Tid har haft med Medlemmer af alle Partier her paa Rigsdagen, har det ogsaa været klart, at der er samme Enighed om, at de Personer, som er blevet rigere ved Samarbejde med Landets Fjende, skal aflevere al den Berigelse, de har oppebaaret, til den danske Stat, hvor Midlerne hører hjemme. Jeg kan endda sige, at det ved de Forhandlinger, jeg har haft med det ærede Udvalg, saa skarpt som noget Sted er blevet foreholdt mig, at man meget snart venter den tredie Lov, som skulde opfylde det Krav, at ingen

maatte beholde nogen Berigelse paa det danske Samfunds Bekostning. Jeg vilde uden den Anledning, som blev givet, selv have sagt dette, fordi jeg ønsker, at det skal staa fast, at Ord som de, der er sagt i forskellige Blade om Forhaling, Forsinkelse, Modstand mod denne Lovgivning, vi er enige om at faa gennemført, ikke fremtidig vil kunne gentages i god Tro.

Om Bilag 2 til Betænkningen, Listen over de internerede og fængslede, vil jeg blot endnu gøre den Bemærkning, at naar der den 20. August sidder i det hele 115 Mennesker interneret, er Forholdet det, at man kan vente, at dette Tal ligesom det tidligere meddelte Tal gaar hurtigt og jævnt ned. Men der har været Sager, hvori det har været nødvendigt ad særlige Veje at tilvejebringe særlige Oplysninger, inden man kan føre Sagerne frem for Retten; og saa er der en anden Ting, som netop har gjort, at man har maattet følge den Fremgangsmaade at lade saa mange forblive internerede, nemlig at vi ikke har haft det politimæssige Apparat til at føre disse Sager hurtigere igennem. Vi har sat hele den disponible Styrke af Politiet — og det er Kriminalpolitiet, det drejer sig om — ind paa disse Opgavers Løsning og gjort alt, hvad der har været muligt, for at fremme dem.

Jeg har paa et tidligere Tidspunkt end pr. 20. August kunnet sige, at der her i Storkøbenhavn ikke mere sad nogen interneret, som ikke havde været ført frem til Grundlovsforhør, og saa er jeg blevet mødt med den Bemærkning, at det kunde ikke være rigtigt, for der sad den og den, som var interneret endnu. Det er rigtigt alligevel, hvad jeg siger, og Modbemærkningerne er ogsaa rigtige. Der er nemlig en anden Slags internerede, som vi ingen Raadighed har over. Det er de danske, der sidder interneret som allierede Krigsfanger. Der sidder et Tal, som jeg selv ikke kan gøre Rede for; det er ikke saa forfærdelig mange, men deres Sag — at faa den frem enten til Løsladelse eller Domfældelse — ligger ikke i de danske Myndigheders Haand.

I Udvalget blev ogsaa Spørgsmaalet om Oprejsning for dem, der ganske uskyldigt har været udsat for det, Interneringen er, drøftet med mig. Jeg kunde derom oplyse, at det er et Spørgsmaal, jeg allerede for længere Tid siden har taget op til Drøf-